

§ 4. Funkcjonariuszom przeniesionym ze służby w organach bezpieczeństwa publicznego do służby w Milicji Obywatelskiej na gorsze warunki uposażeniowe przyznaje się na okres roku od przeniesienia dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między uposażeniem pieniężnym otrzymywanym ostatnio w organach bezpieczeństwa publicznego a uposażeniem pobieranym w Milicji Obywatelskiej.

§ 5. Prawo do dodatku wyrównawczego, o którym mowa w niniejszej uchwale, bądź do 50% uposażenia zasadniczego nie przysługuje tym funkcjonariuszom zwolnionym ze służby w organach bezpieczeństwa publicznego, którzy otrzymują zaopatrzenie emerytalne na podstawie przepisów dekretu z dnia

27 lipca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184).

§ 6. Funkcjonariuszom i pracownikom zwolnionym ze służby w organach bezpieczeństwa publicznego po dniu 31 października 1956 r. oraz członkom ich rodzin przyznaje się prawo do leczenia w zakładach Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przez okres 1 roku od dnia zwolnienia.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1057

UCHWAŁA Nr 724 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1956 r.

w sprawie zmiany podporządkowania Państwowej Komisji Plac.

§ 1. Państwowa Komisja Plac utworzona uchwałą nr 454 Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1955 r. w sprawie trybu postępowania przy ustalaniu wynagrodzeń za pracę oraz w sprawie powołania Państwowej Komisji Plac (Monitor Polski Nr 90, poz. 1139) działa przy Ministrze Pracy i Opieki Społecznej.

§ 2. 1. Uprawnienia Prezesa Rady Ministrów, wynikające z § 8, 9 i 10 uchwały nr 454 Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1955 r., wymienionej w § 1, przekazuje się do właściwości Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

2. Prezesa Państwowej Komisji Plac powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

1058

ZARZĄDZENIE Nr 322 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1956 r.

w sprawie ruchu racjonalizatorskiego w administracji.

§ 1. 1. Dla zapewnienia warunków sprzyjających rozwojowi ruchu racjonalizatorskiego w administracji ministrowie (kierownicy centralnych urzędów) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie, m. Łodzi) wydadzą w terminie 3 miesięcy od daty niniejszego zarządzenia w porozumieniu z właściwymi instancjami związków zawodowych szczegółowe zarządzenia regulujące zagadnienia ruchu racjonalizatorskiego w administracji.

2. W zarządzeniach, o których mowa w ust. 1, ministrowie (kierownicy centralnych urzędów) i prezydya wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie, m. Łodzi) zapewnią właściwym instancjom związków zawodowych możliwość stałego zaznajamiania się z przebiegiem i wynikami ruchu racjonalizatorskiego w administracji, jak rów-

nież ustalą tryb przyznawania wszelkiego rodzaju wyróżnień (pieniężnych i rzeczowych) pracownikom przejawiającym twórczą inicjatywę w zakresie ruchu racjonalizatorskiego.

§ 2. Ocena, popularyzacja i nagradzanie wniosków o znaczeniu międzyresortowym z dziedziny finansowo-budżetowej oraz organizacji i techniki pracy biurowej należy do Ministra Finansów.

§ 3. Traci moc zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1950 r. o komisjach usprawnienia administracji publicznej (Monitor Polski Nr A-130, poz. 1625).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

1059

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW FINANSÓW ORAZ HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 26 października 1956 r.

w sprawie Funduszu Wyrównawczego Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz § 2 rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62) zarządza się w porozumieniu z Zarządem Głównym Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministrów Finansów oraz Handlu Wewnętrznego z dnia 12 maja 1956 r. w sprawie Funduszu Wyrównawczego Ministerstwa Handlu Wewnętrznego (Monitor Polski Nr 52, poz. 583) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 1 pkt 1 po wyrazie „spółdzielczej” skreśla się przecinek i dodaje wyrazy „oraz położonym w tych samych miejscowościach co siedziba lub oddział hurtowni państwowej i spółdzielczej”;
- 2) w § 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ilekroć w zarządzeniu mowa jest o gminnych spółdzielniach „Samopomoc Chłopska”, należy przez to rozumieć każdą spółdzielnię zrzeszoną w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, prowadzącą detaliczną sprzedaż towarów”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1956 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1956 r.

Minister Finansów: z upoważnienia B. Blass

Dyrektor Generalny

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Minor

1060

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 7 listopada 1956 r.

w sprawie gospodarowania niektórymi materiałami drzewnymi.

Na podstawie art. 1 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) oraz § 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1956 r. w sprawie zakresu działania Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (Dz. U. Nr 30, poz. 141) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy następujących materiałów drzewnych rodzajów iglastych i liściastych:

- 1) surowca okrągłego o średnicy ponad 7 cm,
 - 2) materiałów drzewnych przerobionych, a więc materiałów oprawnych, ciosanych, łupanych i kłutych,
 - 3) materiałów tartych,
- pochodzących z lasów i zadrzewień państwowych nie wchodzących w skład państwowego gospodarstwa leśnego, oraz
- 4) surowca okrągłego i materiałów drzewnych przerobionych, pochodzących z lasów i zadrzewień nie stanowiących własności Państwa.

§ 2. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o jednostkach bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć:

- 1) przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje państwowe nie podlegające Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego,
- 2) gromady, rolnicze spółdzielnie produkcyjne, wspólnoty gruntowe oraz osoby fizyczne.

§ 3. 1. Skup materiałów drzewnych wymienionych w § 1 pkt 1, 2 i 3 powierza się na zasadach wyłączności:

- 1) rejonom lasów państwowych działającym przez nadleśnictwa i składnice spedycyjne,
- 2) rejonom przemysłu leśnego działającym przez tartaki i fabryki oklein i sklejek w stosunku do surowca tartaczno-okleinowego i sklejkowego.

2. Jednostki wymienione w ust. 1 prowadzą także z ramienia Ministerstwa Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego na zasadach całkowitej dobrowolności skup materiałów drzewnych określonych w § 1 pkt 4.

3. Przepis ust. 1 nie dotyczy zobowiązań wynikających ze służebności i ciężarów realnych oraz surowca drzewnego pochodzącego z państwowych zadrzewień przydrożnych, który przeznaczony został na sprzedaż rynkową do dyspozycji prezydiów rad narodowych.

§ 4. 1. Jednostki państwowe zarządzające lasami i zadrzewieniami nie mogą gromadzić ani zużywać pozyskiwanych z tych lasów i zadrzewień materiałów drzewnych na własne potrzeby bez zgody Zarządu Zbytu Ministerstwa Leśnictwa

i Przemysłu Drzewnego i obowiązane są zgłosić każdorazowo pozyskane drewno do dyspozycji biur zbytu drewna.

2. Zgłoszone drewno biura zbytu przeznaczają w pierwszym rzędzie na potrzeby jednostki zarządzającej lasem lub zadrzewieniami w ilości nie przekraczającej przyznanego jej przydziału drewna. Ewentualna nadwyżka drewna podlega skupowi przez właściwy terytorialnie rejon lasów państwowych.

§ 5. 1. Posiadacze lasów, którzy na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. z 1948 r. Nr 24, poz. 165 i z 1956 r. Nr 6, poz. 30) otrzymali zezwolenie na wyręb drzew lub drzewostanów, oraz posiadacze zadrzewień mogą użyć pozyskane drewno lub zbyć to drewno innej osobie na jej własne potrzeby.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może w drodze zarządzenia podanego do publicznej wiadomości wprowadzić zakaz wywozu drewna pochodzącego od posiadaczy wymienionych w ust. 1 poza granice województwa lub poszczególne powiaty, jeżeli potrzeby zaopatrzenia w drewno ludności wiejskiej województwa lub powiatów nie są w pełni zaspokojone.

§ 6. Osobna instrukcja dotycząca skupu drewna przez rejon lasów państwowych, tartaki i okleinianie określi warunki oraz zasady premiowania drewnem iglastym jednostek określonych w § 2 pkt 2, które dobrowolnie odstąpią cenne sortymenty drewna liściastego.

§ 7. W celu nadania materiałów drzewnych określonych w § 1 pkt 4 do przewozu kolejami lub innymi publicznymi środkami lokomocji — nadawca będący jednostką określoną w § 2 pkt 2 obowiązany jest uzyskać na liście przewozowym poświadczenie legalności ich pochodzenia. W stosunku do drewna nabytego od przedsiębiorstw państwowych i uspołecznionych, uprawnionych do sprzedaży drewna, dowód nabycia drewna stanowi poświadczenie legalności, natomiast w stosunku do drewna pochodzącego z lasów i zadrzewień nie stanowiących własności Państwa poświadczenia legalności drewna wydawać będą prezydium powiatowych rad narodowych (samodzielne referaty leśnictwa).

§ 8. Z dniem wejścia w życie zarządzenia tracą moc:

- 1) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 marca 1951 r. w sprawie rozdzielnictwa niektórych reglamentowanych materiałów drzewnych (Monitor Polski Nr A-39, poz. 473),